

i hvert Fald være nødvendigt at gaa til andre Former for Skatter, hvis vi skal naa til den samme Indtægt. Jeg har rigtignok den Opfattelse, at Merindkomstskatten i den Form, vi har haft den tidligere, skal man ikke vente sig for meget af i Fremtiden.

Finansministeren (Brandes): Hvis det ærede Medlem frygtede en konstitutionel Konflikt i Anledning af Barberloven, saa tror jeg, at det havde været rigtigt fra hans Side, at han havde anbefalet den i stærke Ord til Vedtagelse i det høje Landsting for at undgaa Konflikten. Det forekommer mig egentlig ikke, at det ærede Medlem stillede sig paa den Maade. Men jeg vil tillade mig at udtale, at hvis det skulde være gaaet saaledes, at det høje Landsting havde vedtaget Barberloven i een Form, og at det høje Folketing havde vedtaget den samme Lov i en anden Form, saa vilde der ikke være opstaaet nogen konstitutionel Konflikt i den Anledning. Lovforslaget vilde være bortfaldet og kunde naturligvis optages til fornyet Behandling ved en anden Lejlighed. Der vilde vist heller ikke være sket noget i Henseende til selve Spørgsmaalet om Søndagsbarbering o. lign., for Barbermestrene og Barbersvendene havde allerede i Forvejen vedtaget, at de overhovedet ikke vilde barbere om Søndagen, saa nogen stor Ulykke vilde der ikke være sket alligevel. Men jeg mener at kunne indestaa det ærede Medlem for, at han ikke stod paa nogen Afgrund den Gang. Hvis han havde haft en lignende Frygt noget tidligere paa Aaret, saa havde han set dybere. Hvis han her troede, at det drejede sig om en Strid mellem Tingene og med Regeringen, tør jeg forsikre ham om, at Regeringen havde ikke ment, at Spørgsmaalet om at kunne blive sæbet ind om Søndagen eller ej var saa stort, at man vilde tage en Konflikt derpaa.

Formanden: Jeg fatter ikke, hvilken Forbindelse Barberloven har med Tillægsbevillingslovforslagets nuværende Behandling. Hvis denne Forhandling skal fortsættes, maa man sørge for, at der bliver en Forbindelse mellem de Spørgsmaal, der ved denne Lejlighed omtales.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Fæstegodsets Overgang til Selveje og om Brug af Huse paa Landet.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 1857).

Der var til denne Behandling stillet følgende Ændringsforslag:

Af Udvalget:

Til § 1.

1) I 2det Stykke, 4de Linie, efter Ordet „Endvidere“ indskydes: „de i Henhold til Forordningerne af 25. Marts 1791 § 3 og 27. September 1805 § 11 oprettede Huse samt“.

Til § 2.

2) I 2det Stykke, 1ste Linie, udgaar Ordet „ganske“, og i Stedet derfor indføres: „Parterne er enige derom eller“.

Til § 6.

3) I 2det Stykke, 4de Linie, efter „§ 5“ indskydes: „og Lov Nr. 87 af 23. Maj 1902 § 3“.

Til § 7.

4) I 5te Stykke ændres „Aarene 1890—1913“ til: „de sidste 24 Aar“, og i samme Stykke, 2den og 3die Linie, forandres begge Steder „to“ til: „6“.

Til § 9.

5) 2det Stykke affattes saaledes:
„For en saa stor Del af Købesummen, som svarer til Kapitalværdien af de Ejendommen i Henhold til det bestaaende Brugsforhold paahvilende aarlige Ydelser, udstedes der en 4 pCt. rentebærende Obligation med 1ste Prioritets Panteret i Ejendommen med Tilbehør og den til samme hørende Besætning og Inventarium. Udgør Kapitalværdien af de aarlige Ydelser ikke Halvdelen af den paa Ejendommen satte Værdi (uden Erdrag af Forbedringer), forhøjes Obligationens Paalydende til dette Beløb. Obligationsbeløbet afrundes nedad saaledes, at det bliver deleligt med 100. Obligationen, der affattes som Obligationer for umyndiges Midler, er under Forudsætning af, at dens Bestemmelser behørig opfyldes, for bortfæstede Ejendommens Vedkommende uopsigelig fra Kreditors Side indtil Ejerskifte, for bortforpagtede eller bortlejede Ejendommens Vedkommende indtil den Tid, da Brugsforholdet efter